

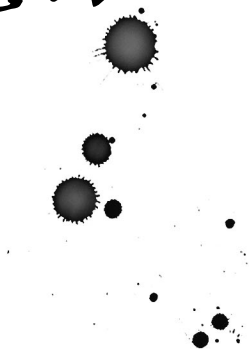
DAN WELLS

NEJSSEM
SERIOVÝ
VRÁH

Patnáctiletý *John Wayne Cleaver* je nebezpečný a dobře to ví.
Je posedlý sériovými vrahy.
Nechce se však stát jedním z nich.

NEJSEM
SERIOVÝ
VRÁH

DAN WELLS

**NEJSEM
SERIOVÝ
VRAT**

Přeložil Radim Zetka

Tento příběh je smyšlený. Všechny postavy, organizace a události v této knize jsou buď dílem autorovy představivosti, nebo jsou literárně přetvořeny.

Vydavatelství BB/ats, s.r.o. více 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2010 by Dan Wells

Úryvek z básně *Píseň lásky* J. Afreda Prufrocka od T. S. Eliota
byl použit se svolením vydavatelství Faber and Faber, Ltd.

All rights reserved.

Z anglického originálu *I Am Not a Serial Killer*

(Published by Tom Doherty Associates, LLC, New York)

přeložil © 2012 Radim Zetka

Redakce textu: Jiří Páček

Jazyková korektura: Hana Musilová

Grafická úprava obálky © 2012 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 9788074618291

Pro Roba, který mi poskytl tu nejlepší motivaci,
jakou může mladší bratr nabídnout –
svou knihu vydal dříve než já

Poděkování

Tato kniha vděčí za svou existenci mnoha lidem. Většina z nich (pokud vím) nejsou sérioví vrazi.

Na prvním místě musím jmenovat Brandona Sandersona, který mě jednoho dne zamkl v autě a řekl mi, ať už o sériových vrazích přestanu mluvit a radši o nich napíšu knihu. Jeho nápad vůbec nebyl špatný. Rozvinul se a dále vytríbil v několika skupinách tvůrčího psaní. Se svými připomínkami ke knize dále přispěli Peter Ahlstrom, Karla Bennionová, Steve Diamond, Nate Goodrich, Nate Hatfield, Alan Layton, Jeanette Laytonová, Drew Oldsová, Ben Olsen, Bryce Moore, Janci Pattersonová, Emily Sandersonová, Ethan Skarstedt, Isaac Stewart, Eric James Stone, Sandra Taylerová a Kaylynn Zobellová.

Z profesního hlediska mé díky zasluhují zejména redaktor Moshe Feder a má naprosto neuvěřitelně báječná agentka Sara Croweová. Bez jejich pomoci by tato kniha možná byla celkem dobrá, ale těžko by byla tak skvělá a vy byste o ní nikdy neslyšeli. Pokud vám tedy skvělá *bude* připadat, pak za to poděkujte hlavně jim.

Zvláštní poděkování směřuje k mé milující ženě Dawn, která mě podporovala celou dobu, kdy jsem tuto knihu psal, a neopustila mě, když si ji přečetla. Mezi další členy rodiny, kteří se mě nezřekli, patří má sestra Allison, bratr Rob, tchyně Martha a mí rodiče Robert a Patty. Vám všem chci ještě jednou zopakovat, že tato kniha není autobiografická. Příisahám!

Měl jsem být párem rozeklaných klepet,
která se ženou po dně tichých moří

Píseň lásky J. Afreda Prufrocka

T. S. ELIOT

(přeložil Jiří Valja)

Kapitola 1

Paní Andersonová byla mrtvá.

Nic extra zajímavého, jen stáří – večer šla spát a ráno se už neprobudila. Říká se, že taková smrt je klidná a důstojná, což po formální stránce určitě je, jenže za ty tři dny, než si někdo uvědomil, že ji už nějakou chvíli neviděl, se z celé situace důstojnost vytratila. Nakonec se u ní zastavila její dcera, která tělo své matky našla v plném rozkladu a zapáchající jako přejeté zvíře na okraji silnice. A nejhorší na tom všem není rozklad, ale ty tři dny – celé tři dny, než někoho napadlo říct: „Počkat, kde je ta stará paní, co žije dole u náhonu?“ V tom tedy moc důstojnosti nevidím.

Ale klidná? To zcela jistě ano. Podle koronera zemřela tiše ve spánku 30. srpna, což znamená, že odešla dva dny před tím, než démon vyrval z těla Jeba Jolleyho vnitřnosti a zanechal ho v kałuži krve za prádelnou. Tehdy jsme to nevěděli, ale pro příštích šest měsíců byla paní Andersonová v okrese Clayton poslední osobou, která zemřela přirozenou smrtí. Těm dalším vzal život démon.

Tedy většině z nich. Kromě jednoho.

Tělo paní Andersonové k nám dorazilo v sobotu 2. září, poté co s ním skončil koroner – tedy, asi bych měl říct, že dorazilo k mámě a tetě Margaret, ne ke mně. To ony vedou pohřební ústav; mně je teprve patnáct. Skoro celý den jsem byl ve městě a sledoval policii, jak uklízí nepořádek po Jebovi. Domů jsem se

vrátil, až když se začalo stmívat. Vzal jsem to zadem pro případ, kdyby máma zrovna byla v přední části domu; vážně jsem ji nechtěl potkat.

Vzadu ještě nikdo nebyl, jen já a tělo paní Andersonové. Leželo nehybně na stole, přikryté modrou plachtou. Smrdělo jako shnilé maso a sprej proti hmyzu a osamělý ventilátor, který hlasitě vrčel u stropu, moc nepomáhal. Potichu jsem si umyl ruce a opatrně se dotkl těla. Starou kůži jsem měl nejradši – suchou a vrásčitou, s texturou připomínající starodávný ruční papír. Koroner se moc nenamáhal s očištěním těla, asi proto, že měl moc práce s Jebem, ale zápach mi prozradil, že aspoň zabil všechny hmyz. Po třech dnech na konci léta se jím tělo muselo jen hemžit.

Otevřely se dveře a do márnice vešla žena. Vypadala jako chirurg – na sobě měla zelené sterilní oblečení a roušku. Ztuhl jsem, protože jsem si myslel, že to je matka, ale žena se na mě jen podívala a přešla k pultu.

„Ahoj, Johne,“ řekla, když rovnala sterilní utěrky. Nebyla to matka, ale její sestra Margaret – byly dvojčata, a když měly tváře skryté pod rouškami, někdy jsem je těžko rozeznával. Margaret však měla jasnější hlas, trochu... energičtější. Přišlo mi, že asi proto, že se nikdy nevdala.

„Ahoj, Margaret.“ Poodstoupil jsem od stolu.

„Ron je čím dál línější,“ povzdechla si, když brala do ruky láhev dezinfekčního roztoku s rozprašovačem. „Ani ji neopláchl, jen prohlásil, že to byla přirozená smrt, a poslal nám ji. Paní Andersonová si ale zaslouží daleko víc.“ Otočila se ke mně. „A ty tady budeš jenom tak stát, nebo mi s ní pomůžeš?“

„Promiň.“

„Tak se umyj.“

Nedočkavě jsem si vyhrnul rukávy a vrátil se k umyvadlu.

„Upřímně,“ pokračovala, „vůbec netuším, co tam u koronera celou dobu dělají. Vždyť tolik práce mít nemůžou – sami máme co dělat, abychom se uživilí.“

„Umřel Jeb Jolley,“ řekl jsem, když jsem si utíral ruce. „Našli ho dnes ráno za veřejnou prádelnou.“

„Ten automechanik?“ zeptala se Margaret o něco hlubším hlasem. „To je hrozné. Je mladší než já. Co se mu stalo?“

„Zavraždili ho,“ pronesl jsem a sundával z věšáku roušku a zástěru. Dostal ho démon, ale to jsem v té době ještě nevěděl. Ani jsem nevěděl, že nějaký démon existuje, dokud jsem ho o tři měsíce později sám nespatriil. Na konci srpna – což se teď zdá tak strašně dávno – neměl v okrese Clayton nikdo ani potuchy o hrůzách, které se blížily. „Policie si myslí, že to mohl být nějaký zdivočelý pes, jenže jeho vnitřnosti byly položeny na hromadě vedle těla.“

„To je hrozné,“ zopakovala Margaret.

„A ty ses bála, že se tady neuživíš,“ řekl jsem. „Ale dvě těla za víkend, to můžou být dobrý peníze.“

„Tak tohle už není moc vtipné, Johne,“ pronesla a vážně se na mě podívala. „Smrt je smutná událost, i když ti splácí hypotéku. Tak můžeme?“

„Jo.“

„Narovnej jí ruku.“

Uchopil jsem pravou ruku mrtvoly a napřímil ji; když je tělo ve fázi posmrtné ztuhlosti, nedá se s ním téměř pohnout, ale trvá asi jen den a půl; jenže tohle bylo mrtvé o hodně déle, takže svaly se zase stačily uvolnit. Kůže sice byla jako papír, tkáně pod ní však byly měkké jako těsto. Margaret postříkala ruku dezinfekcí a začala ji jemně utírat čistou utěrkou.

I když koroner udělá svou práci a tělo očistí, my je před balzamováním vždy ještě jednou umyjeme. Balzamování trvá dlouho a musí se provádět velmi pečlivě, takže je dobré se do něj pustit s čistým štítem.

„Smrdí to teda dost hrozně,“ řekl jsem.

„Ne to, ale ona.“

„Dobrá, *ona* dost smrdí,“ opravil jsem se. Máma a Margaret trvaly na tom, že se k zesnulým budeme chovat s úctou, ale podle

mě je na to v téhle fázi trochu pozdě. Už to není osoba, jenom tělo. Tedy věc.

„Opravdu nepěkně zavání,“ řekla Margaret. „Chudák ženská. Kdyby ji tak našli dřív.“ Podívala se ke stropu, kde za ochrannou mřížkou bzučel ventilátor. „Doufejme, že se dnes večer nespálí motor.“ Margaret tuhle větu opakovala před každým balzamováním jako nějakou mantru. Větrák nám nad hlavami vrzal dál.

„Teď nohu,“ poručila. Přesunul jsem se k chodidlům a napřímil pravou nohu. Margaret ji začala postříkovat. „Otoč hlavu.“ Zadíval jsem se na stěnu, zatímco teta zvedla plachtu a omývala horní část stehen. „Ale má to i světlou stránku,“ řekla. „Vsadím se, že dnes nebo zítra budou mít všechny vdovy v okrese návštěvy. Každý, kdo se dozví o paní Andersonové, se hned vydá za svou matkou, jen pro jistotu. Druhou nohu.“

Chtěl jsem dodat, že každý, kdo se dozví o Jebovi, se hned vydá za svým automechanikem, ale Margaret se podobné vtípky nikdy nezamlouvaly.

Od nohou jsme se přesunuli k druhé ruce, pak k trupu a na závěr k hlavě, dokud tělo nebylo vydrhnuté a vydezinfikované. Místnost zaplňoval pach smrti a vůně mýdla. Margaret hodila utěrky do prádelního koše a začala si připravovat věci na balzamování.

Mámě a Margaret jsem pomáhal už odmala, ještě než od nás odešel táta. Nejprve jsem měl na starosti úklid kaple: sbíral jsem programy, vynášel popelníky, vysával koberce, zkrátka všechno to, co zvládne šestiletý kluk bez cizí pomoci. Jak jsem rostl, dostával jsem těžší práce, ale k tomu, co mě vždycky lákalo nejvíc – balzamování – jsem přičichl až ve dvanácti. Balzamování bylo jako... Ani nevím, jak to popsat. Jako když si hrajete s obrovskou pannou, oblékáte ji a koupete a otevíráte ji, abyste zjistili, co je uvnitř. Když mi bylo osm, jednou jsem tajně sledoval mámu. Nahlížel jsem dveřmi, co za tajemství se skrývá v márnici. Ale když jsem o týden později začal pitvat svého medvídka, nedošlo jí, proč to vlastně dělám.

Margaret mi podala kus vaty a já ji držel tak, aby si z ní mohla uždíbovat malé kousky, které cpala mrtvole pod víčka. Oči po smrti vysychají a začínají splaskávat, a aby si udržely přirozený tvar, vkládá se do nich vata. Ta také udržuje víčka zavřená, ale Margaret je pro jistotu ještě vždycky slepila. Vlhkost tak neuniká a víčka se nerozevřou.

„Podáš mi nastřelovací pistoli, John?“ požádala mě a já rychle odložil vatu a spěchal ke kovovému stolku u stěny. Z něj jsem vzal dlouhou kovovou trubku se dvěma oporami pro prsty, která vypadala jako velká injekční stříkačka.

„Můžu to dneska udělat já?“

„Jistě,“ přitakala a zvedla horní ret mrtvoly. „Přímo sem.“

Pistoli jsem opatrně přiložil na dásně a stiskl spoušť. Do kosti se zabodla malá jehlička. Mrtvola měla dlouhé a žluté zuby. Přidali jsme další jehličku do spodní čelisti, provlékli jimi drátek a pak jej zajistili tak, aby se pusa neotevřela. Margaret nanesla lepicí pastu na kus plastu, který vypadal jako pomerančová kůra, a vložila jej do úst tak, aby vše zůstalo zavřené.

Když jsme dodělali tvář, pečlivě jsme naaranžovali tělo – narovnali jsme nohy a ruce překřížili na hrudi do klasické nebožtíkovské pózy. Jakmile se formaldehyd dostane do svalů, velmi rychle v nich ztuhne. Nejprve tedy musíte tělo uložit do správné polohy, aby se rodina nezděsila, když při obřadu přijde k otevřené rakvi.

„Podrž jí hlavu,“ řekla Margaret a já poslušně chytil hlavu oběma rukama, abych ji udržel ve stabilní poloze. Margaret chvíli prohmatávala oblast nad pravou klíční kostí a pak staré paní v těch místech prořízla kůži. Když řežete do mrtvoly, nespátříte téměř žádnou krev. Srdce přestalo pumpovat, v oběhovém systému není žádný tlak a gravitace táhne krev do zadních částí těla. Tohle tělo bylo mrtvé déle než obvykle, a proto byl hrudník ochablý a prázdný, zatímco záda byla fialová, jako by na nich byla obrovská modřina. Margaret vzala kovový háček, vytáhla z těla dvě velké žíly – tedy, přesněji tepnu a žílu – a kolem

každé z nich omotala vlasce. Byly purpurové a kluzké, dvě tmavé trubičky, které chvíli vyčuhovaly z těla a pak se zase vrátily dovnitř. Margaret se otočila, aby si připravila pumpu.

Většina lidí si neuvědomuje, kolik různých chemikálií se k balzamování používá. První, co vás zaujme, však není jejich počet, ale v kolika různých barvách se vyrábějí. Každá láhev – formaldehyd, antikoagulanty, leptadla, dezinfekce, kondicionéry a tak dále – má odlišnou jasnou barvu, jako ovocný džus. Balzamovací látky na polici tak připomínají sirupy srovnané v regálu někde v obchodě. Margaret si své chemikálie vybírala velmi pečlivě, podobně jako když volila přísady do polévky. Ne všechna těla vyžadují všechny chemikálie. Přijít na ten správný recept pro danou mrtvolu bylo stejnou měrou umění jako chemie. Já jsem mezitím nechal hlavu hlavou a vzal do ruky skalpel. Většinou jsem neměl dovoleno řezat do mrtvol, ale pokud jsem to provedl, když se máma s Margaret nedívaly, obvykle mi to prošlo. A taky jsem v tom byl dobrý, což pomáhalo.

Tepnou, kterou Margaret vytáhla z těla, se bude dovnitř pumpovat koktejl z chemikálií, který právě připravovala; staré tekutiny jako krev a voda budou odcházet obnaženou žílou do odtokové trubky a pak do odpadu. Opravdu mě překvapilo, když jsem se dozvěděl, že to všechno prostě odchází do kanalizace, ale na druhou stranu – kam jinam? Není to o nic horší než ostatní látky, které se tam dole nacházejí. Pevně jsem chytil tepnu a pomalu ji rozřezával. Dával jsem si pozor, abych ji úplně nepřerušil. Když byl otvor připravený, vzal jsem kanylu – zahnutou kovovou trubičku – a zavedl její užší konec dovnitř. Tepna byla gumovitá, jako tenká hadička, a pokrytá kousky svaloviny a kapilárami. Kanylu jsem opatrně položil na hrudník a podobný řez udělal do žíly, ale tentokrát jsem do ní vložil průhlednou trubičku, která ve spirále směřovala dolů do odtoku v podlaze. Utáhl jsem vlasce, které Margaret omotala kolem žíly a tepny, a tak je uzavřel.

„To vypadá dobře,“ pochválila mě Margaret, když ke stolu tla-

čila pumpu. Byla na kolečkách, aby se mohla uložit do kouta, ale teď zaujala své čestné místo v samém středu místnosti. Hlavní hadici Margaret připojila ke kanyle, kterou jsem vložil do tepny. Zkontrolovala, zda je vše v pořádku, souhlasně přikývla a do nádržky na horní straně pumpy nalila první chemikálii – jasně oranžový antikoagulant, který měl rozředit sraženiny. Stiskla tlačítko a stroj se ospale probral k životu, přerývaně, jako opravdové srdce. Pozorně sledovala, co se děje, a knoflíky upravovala správný tlak a průtok. Tlak v těle se rychle normalizoval a po chvíli už do odpadu proudila tmavá hustá krev.

„Jak ti jde škola?“ zeptala se Margaret, když si sundávala gumovou rukavici, aby se mohla poškrábat na hlavě.

„Zatím jsem tam byl jenom párkrát,“ odpověděl jsem. „První týden se toho nikdy moc neděje.“

„Ale jsi první týden na střední. To musí být vzrušující!“

„Ani ne,“ odtušil jsem.

Antikoagulant už skoro zmizel, a proto Margaret do pumpy nalila jasně modrý kondicionér, který cévy připraví na formaldehyd. „Už máš nějaké nové kamarády?“

„No jistě. Přes léto nám tady ve městě vyrostla úplně nová škola, takže nějakým zázrakem už nechodím do školy s těma stejnýma lidma, co je znám už od školky. A všichni se samozřejmě chtěli seznámit s tím podivínem. Bylo to vážně roztomilý.“

„Neměl by sis ze sebe takhle dělat legraci,“ řekla.

„No, já si vlastně dělal legraci z tebe.“

„To od tebe taky není hezké,“ pronesla Margaret a podle očí jsem poznal, že se usmívá. Poodstoupila, aby do pumpy nalila další chemikálie. Když byly v těle první dvě látky, začala konečně připravovat balzamovací roztok – hydratační látku a změkčovač vody, aby tkáň nebobtnaly, konzervační a dezinfekční prostředky, které tělo udrží v dobrém stavu (tedy jak to jen půjde, vzhledem k rozkladu), a barvivo, jež mu dodá narůžovělý nádech. Klíčovou látkou je ovšem formaldehyd, prudký jed, který zahubí vše, co je

v těle, vytvrdí svaly, zakonzervuje orgány a provede vlastně celé „balzamování“. Margaret jej do směsi dala pořádnou dávku a pak ještě přidala zelený parfém, aby překryl jeho pronikavý zápach. V nádržce pumpy vířila barevná mazlavá směs, trochu připomínající ledovou tříšť, co prodávají na benzince. Margaret zaklapla víko a vyvedla mě ven z místnosti; ventilátor nebyl tak výkonný, aby se odvážila být v jedné místnosti s takovým množstvím formaldehydu. Venku už byla úplná tma a město téměř ztichlo. Sedl jsem si na schody, zatímco Margaret stála opřená o dveře a pozorovala, co se děje uvnitř.

„Už vám dali nějaké úkoly?“ zeptala se.

„Přes víkend si máme přečíst předmluvy ke většině učebnic, což samozřejmě všichni vždycky uděláme, a pak ještě napsat esej do dějepisu.“

Margaret se na mě podívala, snažila se působit bezstarostně, ale měla pevně sevřené rty a začala mrkat. Už dávno jsem vypo-
zoroval, že tohle znamená, že ji něco trápí.

„A zadali vám i téma?“

Nedával jsem na sobě nic znát. „Významný postavy amerických dějin.“

„Takže... George Washington? Nebo snad Lincoln?“

„O těch už jsem psal.“

„To je skvělé,“ řekla, ale nemyslela si to. Na chvíli se odmlčela a pak se přestala přetvařovat. „Mám hádat, nebo mi sám povíš, o kterém z těch tvých psychopatů ta esej je?“

„To nejsou žádní ‚moji‘ psychopati.“

„Johne –“

„O Dennisi Raderovi,“ řekl jsem nezúčastněně. „Chytili ho teprve před pár lety, tak jsem si myslel, že tam bude i ‚současný‘ úhel pohledu.“

„Johne, Dennis Rader je zabiják, co svoje oběti svazoval, mučil je a pak zabil. Je to sprostý vrah! Měl jsi psát o nějaké velké postavě dějin, ne o nějakém –“

„Učitel nám řekl, ať napíšeme o významný postavě, ne o velký, takže proč by to nemohl bejt zločinec? Navrhoval třeba taky Johna Wilkese Boothe.“

„Mezi atentátníkem a vrahem je velký rozdíl.“

„To já vím,“ odtušil jsem a podíval se na ni, „a proto jsem o něm psal.“

„Jsi chytrý hoch,“ řekla Margaret, „to já dobře vím. Jsi asi jediný student, který už má esej napsanou. Ale ty nemůžeš... to není normální, Johne. Já vážně doufala, že z té svojí obsese masovými vrahy vyrosteš.“

„To nejsou masoví vrazi, ale sérioví.“

„A v tom je ten rozdíl mezi tebou a zbytkem světa, Johne. Nám ten rozdíl tak velký nepřipadne.“ Vrátila se zpátky do márníce a pustila se do práce na tělní dutině – bylo potřeba ještě vysát žluč a chemikálie, aby tělo bylo zcela vyčištěné. Já jsem zůstal venku. Pozoroval jsem hvězdy a čekal.

Ani nevím, na co vlastně.

Kapitola 2

Tělo Jeba Jolleyho jsme nedostali ten večer ani během několika příštích dnů a já celý příští týden strávil v napjatém očekávání. Každý den odpoledne jsem běžel ze školy přímo domů, abych zjistil, jestli nám ho už dovezli. Připomínalo mi to Vánoce. Koroner si u sebe tělo nechal déle než obvykle, protože musel provést úplnou pitvu. Místní noviny o Jebově smrti psaly každý den. V úterý konečně mohly potvrdit, že policie se kloní k tomu, že byl zavražděn. Zpočátku jeho smrt připisovaly útoku nějakého zdivočelého zvířete, ale stopy na místě činu ukazovaly, že šlo o promyšlený čin. O jaké stopy šlo, však policie nezveřejnila. Větší senzace se za mého života v okrese Clayton neudála.

Ve čtvrtek nám učitel dějepisu vrátil opravené eseje. Dal mi plný počet bodů a na okraj ještě připsal: „Zajímavá volba!“ Můj kamarád Maxwell dostal o čtyři body méně. O dva přišel kvůli délce a zbylé dva ztratil na pravopisu; ve své půlstránkové eseji o Albertu Einsteinovi jeho jméno napsal pokaždé jinak.

„O Einsteinovi se toho stejně ani moc napsat nedá,“ povídal mi, když jsme spolu seděli u stolu v jídelně. „Vynalezl tu rovnici $e = mc^2$ a jaderný bomby a to je asi tak všechno. Tu půlstránku jsem musel teda pěkně potit.“

Maxe jsem vlastně neměl rád, což byla jedna z těch mála věcí, které jsem měl se svými vrstevníky společné. Maxe totiž nikdo neměl rád. Byl malý, obtloustlý, nosil brýle, obnošené oblečení

a používal inhalátor. Navíc byl drzý, snadno se nechal vyprovokovat a strašně rád mluvil nahlas a autoritativně o věcech, kterým ve skutečnosti nerozuměl. Jinými slovy, choval se jako sígr, ale k šikanování ostatních neměl dost síly ani charizmatu. A to mi naprosto vyhovovalo, protože měl přesně ten povahový rys, po kterém jsem u kamaráda ze školy toužil – rád mluvil a nestaral se, jestli ho vlastně poslouchám. Hodlal jsem totiž zůstat nenápadný. Každý zvlášť jsme byli velcí podivíni, z nichž jeden si pořád povídá sám pro sebe a ten druhý zase nemluví vůbec; když jsme ale byli spolu, připomínali jsme dva podivíny zabrané do něčeho, co se podobá konverzaci. Nebylo to nic moc, ale aspoň jsme vypadali trochu normálněji. Dvakrát špatně se tedy může rovnat dobře.

Claytonská střední byla stará a rozpadala se, ostatně jako všechno ostatní ve městě. Studenti se sem sjížděli z celého okresu a podle mě dobrá třetina z nich pocházela z farem a vesnic v okolí města. Několik z nich jsem neznal – rodiny z odlehlých končin své děti často vzdělávaly doma a posílaly je až na střední školu –, ale s většinou z nich jsem se potkával už od školky. Do Claytonu nové rodiny nepřicházely. Většina lidí jen projela kolem a ani si nevšimla, kde vlastně je. Město leželo u dálnice a práchnivělo jako mrtvé zvíře.

„A o kom jsi psal ty?“ zeptal se Max.

„Cože?“ Nedával jsem pozor.

„Ptám se, o kom jsi psal v té eseji?“ zopakoval Max. „Asi o Johnu Wayneovi, co?“

„A proč si myslíš, že právě o něm?“

„Protože se po něm jmenuješ.“

Měl pravdu; jmenuju se John Wayne Cleaver. A moje sestra zase Lauren Bacall Cleaverová. Můj táta prostě miloval staré filmy.

„Když se po někom jmenuješ, ještě to neznamena, že to je někdo zajímavý,“ řekl jsem a nespouštěl oči ze spolužáků. „Proč jsi ty nepsal o Maxwellovi Houseovi?“

„To byl někdo skutečnej?“ divil se Max. „Já myslel, že se tak jmenuje jenom ta pražírna kávy.“

„Já psal o Dennisi Raderovi. Teda o SMZ.“

„Co to je SMZ?“

„Svázat, mučit, zabít,“ odpověděl jsem. „Tak Rader podepisoval dopisy, který posílal do médií.“

„Tak to je hustý,“ pronesl Max. „Kolik lidí vlastně zabil?“ Nevypadal, že by ho to nějak pobuřovalo.

„Kolem deseti. Policie si zatím není úplně jistá.“

„Jenom deset? To je slabota. Víc lidí bys mohl zabít při loupeži v bance. Ten, cos o něm psal vloni, byl v tomhle ohledu o moc lepší.“

„Je jedno, kolik jich zabil,“ řekl jsem mu, „a není na tom nic skvělýho – je to špatný.“

„Tak proč o nich teda furt mluvíš?“

„Protože co je špatný, je zajímavý.“ Do rozhovoru jsem byl zabraný jenom zpola; většinu času jsem přemýšlel, jak skvělé by bylo spatřit tělo, co patolog při pitvě rozřezal na kousíčky.

„Ty seš divnej,“ pronesl Max a zakousl se do sendviče. „Tečka, hotovo. Nebude to dlouho trvat a zabiješ spoustu lidí – určitě víc než deset, nejseš žádněj troškař – a pak mě uvidíš v telce, kde se mě budou ptát, jestli jsem něco takovýho tušil, a já jim řeknu: „No jistě, ten kluk byl vždycky úplnej magor.““

„V tom případě budu muset tebe zabít jako prvního,“ odušil jsem.

„Hezkej pokus,“ řekl Max s úsměvem a vytáhl z kapsy inhalátor. „Ale já jsem asi tvůj jedinej kámoš na světě – a proto bys mě nezabil.“ Potáhl z inhalátoru a zase jej schoval do kapsy. „Kromě toho, můj táta byl v armádě, a ty seš jenom vychrtlej emouš. Chtěl bych tě vidět, jak si s ním poradíš.“

„Jeffrey Dahmer,“ řekl jsem, protože jsem Maxe poslouchal jenom na půl ucha.

„Co?“

„Že jsem vloni psal o Jeffreyem Dahmerovi. Byl to kanibal, co měl doma v mrazáku několik lidských hlav.“

„A jo, vzpomínám si,“ řekl Max a oči mu potemněly. „Z těch tvých plakátů jsem měl noční můry. Fakt super.“

„Noční můry nejsou nic. A ty plakáty mi dal terapeut.“

Sérioví vrazi mě fascinují už dlouho, ale až poté, co jsem napsal své pojednání o Jeffreyem Dahmerovi, začala mít máma a učitelé ve škole velké starosti a já musel jít na terapii. Přes léto jsem proto každou středu ráno chodil k doktoru Benu Neblinovi. Mluvili jsme o spoustě věcí – jak od nás odešel otec, jak vypadá mrtvé tělo, jak krásný je oheň, ale nejvíc času jsme probírali sériové vrahy. Říkal mi, že se mu to téma nelíbí a nedělá mu dobře, ale já se nechal odbýt. Terapii platila máma a já vlastně neměl, s kým jiným bych si popovídal, takže si to Neblin musel všechno vyslechnout.

Když začala na podzim škola, přesunuli jsme naše sezení na čtvrtek odpoledne. Po vyučování jsem si dal na záda batoh přeplněný učebnicemi, nasedl jsem na kolo a vydal se šest bloků k němu do ordinace. V půli cesty jsem odbočil u starého kina a jel objížděkou – veřejná prádelna byla jen o dva bloky dál a já chtěl jet kolem místa, kde umřel Jeb.

Policejní páska, která obepínala místo činu, už byla pryč a prádelna zase fungovala. V zadní stěně bylo jenom jedno malé, zamřížované, zažloutlé okno, které podle všeho vedlo na záchod. Prostor za domem byl téměř izolovaný, což podle novin velmi ztěžovalo vyšetřování – útok totiž nikdo neviděl ani neslyšel, i když odhady hovořily, že se odehrál kolem deseti večer, kdy ještě byla otevřená většina barů. Jeb se zřejmě z jednoho takového vracel domů, když zemřel.

Čekal jsem, že na asfaltu uvidím křídou namalované obrysy – jeden v místech, kde bylo tělo, a druhý tam, kde ležela hromada vnitřností. Jenže celý prostor už stačili vystříkat vysokotlakou hadicí a všechna krev a štěrky byly ty tam.

Opřel jsem kolo o zeď, pomalu obcházel místo činu a hledal cokoliv podezřelého. Asfalt byl zastíněný a chladný. Stěnu také v jednom místě čistili, takže nebylo těžké určit, kde se tělo nacházelo. Klekl jsem si a zblízka zkoumal asfalt. Tu a tam jsem zaregistroval fialovou šmouhu v jeho textuře, kde zaschla krev a odolala tlaku vody.

Zanedlouho jsem na zemi našel větší skvrnu po něčem tmavším a hustším, než je krev. Seškrábl jsem kousek nehtem. Byl mazlavý, jako kdyby tady někdo smýval popel z dřevěného uhlí. Utřel jsem si prst do nohavice a vstal.

Byl to divný pocit, stát na místě, kde někdo zemřel. Z ulice sem doléhal hluk projíždějících aut. Snažil jsem si představit, co se tady asi odehrálo – odkud Jeb přicházel, kam směřoval, proč šel zrovna tudy a kde zrovna stál, když na něj vrah zaútočil. Možná měl zpoždění a chtěl si zkrátit cestu, nebo se sem zatoulal v opilosti a netušil, kde zrovna je. Představil jsem si, jak tudy kráčí, opilecky se směje a vůbec nevnímá smrt, která jej pronásleduje.

Představil jsem si také útočníka a to, kde bych se v jeho situaci asi schoval, kdybych tady chtěl někoho zabít. Byla tu spousta tmavých míst – zákoutí u plotu či stěny. Možná vrah čekal skrčený za autem nebo se schovával za telefonním sloupem. Představil jsem si ho, jak číhá ve tmě a sleduje Jeba, který klopýtá kolem, namazaný a bezbranný.

Byl rozzlobený? Měl hlad? Neustále se měnící teorie policie byly zlověstné i svůdné – co mohlo zaútočit s takovou brutalitou a zároveň opatrností, že důkazy ukazovaly na člověka i zvíře? Představil jsem si, jak ostré drápy a lesknoucí se zuby prořezávají tmu a maso a krev stříká vysoko na zeď za obětí.

Počkal jsem ještě chvíli a provinile nasával atmosféru toho všeho. Doktora Neblina bude zajímat, proč mám zpoždění, a já se ztrestám tím, že mu řeknu, kde jsem byl, ale to mě ani tak netrápilo. Když jsem sem přišel, podkopal jsem základy něčeho většího a hlubšího, zdi, kterou jsem nikdy nechtěl prolomit. Za ní totiž

čihá monstrum a já tu zeď vystavěl dost silnou na to, abych je za ní udržel; teď se však monstrum pohnulo a protáhlo se, jak je cosi vyrušilo ze spaní. Vypadalo to, že se ve městě objevila další nestvůra – probudí její přítomnost monstrum, které jsem držel na uzdě?

Byl čas jít. Nasedl jsem na kolo a dojel do Neblinovy ordinace.

„Dneska jsem porušil jedno ze svých pravidel,“ řekl jsem doktoru Neblinovi. Stál jsem u okna v jeho ordinaci a díval se, jak dole na ulici chaoticky jezdí auta. Vzadu na hlavě jsem cítil Neblinův zkoumavý pohled.

„Jedno z tvých pravidel?“ zeptal se. Mluvil vyrovnaným hlasem. Byl to jeden z nejklidnějších lidí, jaké jsem kdy poznal, ale na druhou stranu, většinu času jsem trávil s mámou, Margaret a Lauren. Právě kvůli jeho klidu jsem sem tak ochotně chodil.

„Mám pravidla, co mi brání, abych provedl něco... špatného.“

„A co třeba?“

„Jako co špatného abych neprovedl, nebo jaký mám pravidla?“

„To i to, ale můžeš začít, s čím chceš.“

„Tak potom začnu tím, čemu se snažím vyhnout,“ řekl jsem.

„Jinak by vám ty pravidla nedávaly moc smysl.“

„Dobře,“ odvětil a já se k němu otočil čelem. Doktor Neblin moc nevyrostl, měl výraznou pleš a nosil malé kulaté brýle s tenkými černými obroučkami. Neustále měl u sebe zápisník a tu a tam si do něj cosi zapsal. Zprvu jsem z toho býval nervózní, ale nabídl mi, že když požádám, svoje zápisky mi kdykoliv ukáže. Psal si jen prosté poznámky, aby věděl, o čem jsme hovořili. Nikdy si nepsal nic ve smyslu „to je ale pošuk“ nebo „ten kluk je blázen“ – na ty měl určitě ještě další blok, ale ten mi nikdy neukázal.

A pokud ho ještě neměl, pak si ho po tomhle sezení určitě založil.

„Já si myslím, že osud tomu chce, aby se ze mě stal sériový vrah,“ řekl jsem a pozoroval jeho reakci. Jen zvedl obočí, nic víc. Já vám říkal, že to byl klid'as.

„No, je vidět, že tě fascinují – na tohle téma jsi toho přečetl víc než kdokoliv jiný tady ve městě, včetně mě. A ty se chceš stát sériovým vrahem?“

„Samozřejmě že ne,“ odpověděl jsem. „Upřesním to: já se chci vyhnout tomu, aby se ze mě stal sériovej vrah. Jenom netuším, jestli mám vůbec nějakou šanci.“

„Takže ty se chceš vyhnout – čemu přesně? Zabíjení lidí?“ Podíval se na mě přes obroučky brýlí, což znamenalo, že si dělá legraci. Vždycky, když jsme se dostali k něčemu závažnému, pronesl sarkastickou poznámku. Myslím, že se tak vyrovnával s pocity úzkosti. Když jsem mu vyprávěl, jak jsem zaživa pitval syla, kousek po kousku, řekl tři vtipy za sebou a skoro se začal smát. „Pokud jsi porušil tak důležité pravidlo, jsem povinen to oznámit policii bez ohledu na lékařské tajemství.“

O zákonech týkajících se lékařského tajemství jsem se dozvěděl na jednom z našich prvních sezení, když jsem se rozpovídal o rozdělování ohně. Pokud by se doktor Neblin domníval, že jsem spáchal zločin nebo se k tomu chystal, nebo pokud by si myslel, že pro kohokoliv představuju nebezpečí, pak by podle zákona tyto skutečnosti musel oznámit příslušným úřadům. Podle zákona taky mohl cokoliv, co řeknu, sdělit mé matce, ať už by k tomu měl důvod, či nikoliv. Přes léto spolu hovořili několikrát a já měl kvůli tomu doma peklo.

„To, čemu se chci vyhnout, není na žebříčku tak vysoko jako zabití,“ řekl jsem. „Sériovní vrazi jsou obvykle – vlastně skoro po každé – otroci vlastních nutkání. Zabíjejí, protože musejí, a nemějí sami přestat. Já se do tohohle bodu ale dostat nechci, takže jsem si stanovil určitá pravidla týkající se menších věcí – třeba že sice rád pozoruju ostatní lidi, ale zakázal jsem si pozorovat jednu osobu příliš dlouho. Když tohle pravidlo poruším, donutím se k tomu, že tu osobu celý týden ignoruju a vůbec na ni nemyslím.“

„Takže ty máš pravidla, díky kterým se snažíš vyvarovat drobností, abys zůstal co nejdál od těch opravdu závažných věcí.“

„Přesně tak.“

„Podle mě je zajímavé,“ řekl Neblin, „že jsi použil slovo ‚nutkání‘. Tím se ale eliminuje problém odpovědnosti.“

„Ale já se odpovědnosti nezříkám. Vždyť se to snažím zastavit.“

„To ano a za to tě chválím, jenže celý náš rozhovor jsi začal tím, že ‚osud‘ tomu chce, aby ses stal sériovým vrahem. Když si ale řekneš, že to je tvůj osud, nesnažíš se tak jenom vyhnout zodpovědnosti tím, že tu vinu svalíš na osud?“

„Řekl jsem ‚osud‘,“ vysvětloval jsem, „protože to není jenom nějaká zvláštnost v chování. V mém životě je spousta věcí, který nemůžu kontrolovat, a ty umím vysvětlit jenom tak, že to je osud.“

„Například?“

„Jmenuju se po jednom sériovém vrahovi,“ řekl jsem. „John Wayne Gacy zabil v Chicagu třicet tři lidí a většinu z nich pohřbil ve sklepě svého domu.“

„Tví rodiče tě po něm nepojmenovali,“ oponoval Neblin. „Věř tomu nebo ne, ale já se právě na tohle ptal tvojí mámy.“

„Vážně?“

„Jsem chytřejší, než vypadám,“ řekl. „Ale zapamatuj si, že jedno náhodné spojení se sériovým vrahem ještě neznamená, že to je tvůj osud.“

„Můj táta se jmenuje Sam,“ pokračoval jsem. „To znamená, že jsem Samův syn – stejně jako sériovej vrah z New Yorku, co prohlásil, že k zabíjení ho navedl jeho pes.“

„Tak to máme náhodná spojení se dvěma sériovými vrahy. Je to trochu zvláštní, to připouštím, ale pořád tady nevidím žádné vesmírné spiknutí proti tobě.“

„Moje příjmení je Cleaver neboli sekáček. Kolik znáte lidí, co se jmenujou stejně jako dva sérioví vrazi a ještě jako vražedná zbraň?“

Doktor Neblin se zavrtěl na židli a poklepal perem na svůj zápisník. Takhle dával najevo, že se snaží přemýšlet. Po chvíli řekl: „Johne, rád bych věděl, z čeho přesně máš strach, takže se

vrátíme k tomu, o čem jsi už hovořil. Pověz mi o těch svých pravidlech.“

„Už jsem vám řekl o sledování lidí. To je důležitý. Strašně rád lidi pozoruju, ale vím, že když někoho pozoruju moc dlouho, začnu se o něj příliš zajímat – chci ho sledovat, vědět, kam chodí, s kým mluví, co mu dává sílu žít. Před pár lety jsem si uvědomil, že pronásleduju jednu holku ze školy – úplně jako nějaký stalker. Během chvilky můžou takový věci zajít příliš daleko, a tak jsem si vytvořil pravidlo: Když někoho pozoruju příliš dlouho, tak potom tu osobu celej tejden ignoruju.“

Neblin přitakal, ale nepřerušil mě. Byl jsem rád, že se mě nezeptal na jméno té dívky, protože už jenom zmínka o ní mi připadala, jak kdybych tohle své pravidlo zase porušil.

„Pak mám pravidlo týkající se zvířat,“ řekl jsem. „Asi si vzpomínáte, co jsem prováděl s tím systlem.“

Neblin se nervózně pousmál. „Já ano, ale chudák sysel ne.“ Jeho vtípky byly čím dál chabější.

„Tak to se nestalo jenom jednou. Táta na zahradě nastražoval pasti na sysly, krtky a tak a já měl za úkol každý ráno ty pasti zkontrolovat a lopatou umlátit všechno, co ještě nebylo mrtvý. Když mi bylo sedm, začal jsem ty úlovky rozřezávat, protože jsem chtěl zjistit, jak vypadají uvnitř. Ale přestal jsem s tím, když jsem začal studovat sériový vrahy. Slyšeli jste o Macdonaldově triádě?“

„Tři charakteristické znaky, které se vyskytují u pětadevadesáti procent sériových vrahů,“ odvětil Neblin. „Pomočování, pyromanie a kruté zacházení se zvířaty. Připouštím, že u tebe se vyskytují všechny tři.“

„Na tohle jsem přišel, když mi bylo osm. Nezasáhlo mě ani tak to, že kruté zacházení se zvířaty může být příznakem násilného chování – než jsem si o tom přečetl, vůbec jsem netušil, že dělám něco špatného. Zabíjel jsem zvířata a řezal je na kousíčky, ale emocionálně jsem na tom byl úplně stejně, jako kdybych si hrál s legem. Nebyly pro mě reálný – jenom hračky na hraní. Věci.“

„Když jsi necítil, že děláš něco špatného, tak proč jsi s tím přestal?“

„Protože jsem si uvědomil, že nejsem stejnej jako ostatní lidi. Celou dobu jsem něco prováděl a nemyslel si o tom vůbec nic špatnýho, jenže celej zbytek světa na to měl úplně opačnej názor. A tehdy jsem si uvědomil, že se musím změnit, a tak jsem si začal vytvářet pravidla. První z nich bylo: Nech zvířata na pokoji.“

„Jako nezabíjej je?“

„Prostě je úplně nechej na pokoji,“ řekl jsem. „Já nikdy nebudu mít domácí zvíře, nikdy na ulici nepohladím psa a strašně nerad chodím na návštěvu k lidem, co mají doma nějaký mazlíčky. Vyhýbám se všem situacím, co by mě mohly zavést zpátky k tomu, co bych neměl dělat.“

Neblin se na mě na chvíli zadíval. „Ještě máš nějaká pravidla?“

„Pokud mám někdy chuť někomu ublížit, složím mu poklonu. Když mě někdo vážně štve a já už si začínám představovat, jak toho dotyčnýho zabívám, tak o něm řeknu něco hezkýho a pěkně se usměju. Donutím se tak myslet na hezký věci a ten, kdo mě štve, obvykle odejde.“

Neblin se zamyslel. „Proto pořád studuješ sériové vrahy. Ty na rozdíl od ostatních lidí neumíš vycítit, co je dobré a co špatné, takže se v knihách snažíš nalézt, čeho se máš vyvarovat.“

Přikývl jsem. „A navíc se ty knížky čtou úplně samy.“

Do bloku si zapsal nějakou poznámku a zeptal se: „Které pravidlo jsi porušil dnes?“

„Zašel jsem k té prádelně, kde našli tělo Jeba Jolleyho.“

„Už mi začínalo vrtat hlavou, jak to, že jsi o něm ještě nemluvil. Máš taky pravidlo, že nemáš chodit na místa, kde se udál násilný trestný čin?“

„To ani ne,“ odpověděl jsem. „Proto jsem si to mohl sám před sebou ospravedlnit. Žádné pravidlo jsem neporušil, i když jsem porušil ducha spousty z nich.“

„A proč jsi tam chodil?“

„Protože tam zabili člověka. Já... já to prostě musel vidět.“

„Poddal ses nutkání?“

„Vy to nemáte obracet proti mně.“

„Ale můžu,“ řekl Neblin. „Jsem tvůj terapeut.“

„Mrtvoly vídám v márnici běžně a myslím, že to ničemu ne-
vadí – máma a Margaret v tom prostředí pracujou už léta, a sério-
vé vražedkyně se z nich nestaly. Takže vídám spousty živých lidí
a pak spousty mrtvých lidí, ale nikdy jsem vlastně neviděl, jak se
živý člověk přemění na mrtvolu. Jsem... zvědavý.“

„A na místě činu se k takové situaci můžeš dostat nejbliž, aniž
bys sám spáchal vraždu.“

„Ano,“ přitakal jsem.

„Poslyš, John,“ řekl Neblin a naklonil se ke mně. „Já vím, že
máš spoustu prediktorů chování sériových vrahů – abych byl
upřímný, víc prediktorů jsem nikdy u nikoho nezaznamenal. Ale
musíš si uvědomit, že prediktory, ty jsou jenom – ty predikují, co
se *může* stát, ale rozhodně neprorokují, co se *opravdu* stane.
Pětadevadesát procent sériových vrahů se pomočuje, zakládá ohně
a ubližuje zvířatům, ale to neznamená, že pětadevadesát procent
dětí, co dělá stejné věci, se stane sériovými vrahy. Svůj osud máš
ve svých rukou. Rozhoduješ se vždycky jenom sám za sebe. To,
že máš ta pravidla a že je tak úzkostlivě dodržuješ, hodně vypo-
vídá o tobě a tvém charakteru. Ty jsi dobrý člověk, John.“

„Dobřej člověk jsem proto, že vím, jak se dobří lidi mají cho-
vat. A tak je napodobuju.“

„Pokud budeš pořád stejně důkladný, jak tvrdíš, nikdo ten
rozdíl nepozná.“

„Ale když nebudu,“ řekl jsem a znova jsem se zadíval ven, „kdo
ví, co se může stát?“

Kapitola 3

S mámou jsme žili v bytě nad márnicí; okna obýváku jsme měli nad hlavním vchodem a jediné dveře vedly na uzavřené schodiště, po němž se scházelo na boční příjezdovou cestu. Lidi si vždycky myslí, že žít nad márnicí je hrůzostrašné, ale není to o nic hrůzostrašnější než žít v jakémkoliv jiném domě. Jasně, máme ve sklepě mrtvolu, ale kousek vedle máme taky kapli, čímž se to všechno pěkně vyvažuje. Nebo ne?

Byla sobota večer a my stále ještě neměli Jebovo tělo. Máma a já jsme potichu večereli. Společenský styk a konverzaci nám nahrazovala pizza a zapnutá televize. Zrovna běželi *Simpsonovi*, ale já se na ně nedíval – toužil jsem po tom tělu. Kdyby si je na policii nechali ještě o něco déle, už bychom je nebyli schopni balzamovat, jen strčit do pytle a provést pohřeb v uzavřené rakvi.

S mámou se nikdy nemůžeme dohodnout, jakou pizzu si dáme. Nakonec jsme si objednali přísady půl na půl: já jsem měl klobásu a žampiony, máma zase pikantní salám. I *Simpsonovi* byli kompromis – dávali je hned po zprávách, a protože každé přepnutí kanálu hrozilo hádkou, nechali jsme je hrát.

Během první reklamy položila máma ruku na dálkový ovladač, což obvykle znamenalo, že vypne zvuk a o něčem si bude chtít povídat. A to obvykle vyústilo v hádku. Držela prst na tlačítku, kterým se vypíná zvuk, ale hned je nestiskla. Takové vyčkávání naznačovalo, že se mnou chtěla probrat něco opravdu závaž-

ného. Po chvílce však ruku zase zvedla, vzala z krabice další kus pizzy a zakousla se do něj.

Až do další reklamy jsme seděli celí napjatí. Oba jsme věděli, co přijde, a plánovali si své kroky. Říkal jsem si, že se zvednu a odejdu, ale tím bych ji jen ještě víc popudil. Pomalu jsem žvýkal a nezúčastněně sledoval, jak Homer skáče a křičí a běhá po obrazovce.

Jakmile začala reklama, máma zase položila ruku na ovladač, ale tentokrát tlačítko stiskla téměř okamžitě. Televize ztichla. Máma spolkla sousto a spustila.

„Dnes jsem mluvila s doktorem Neblinem.“

Myslel jsem si, že to s tímhle bude nějak souviset.

„Povídal, že... no, řekl mi hodně zajímavé věci, Johne.“ Nezpouštěla oči z obrazovky, občas se podívala na stěnu nebo na strop. Jen ne na mě. „Máš k tomu co říct?“

„Díky, žes mě poslala k psychologovi, a je mi líto, že ho vůbec potřebuju?“

„Nebud' tak popudlivý, Johne. Čeká nás ještě dlouhá cesta a já bych se ráda dozvěděla co nejvíc, než se to zase zvrtné.“

Zhluboka jsem se nadechl a znovu se začal dívat na televizi. Už zase běželi *Simpsonovi*, a ani vypnutý zvuk jim nic neubíral na bláznivosti. „Co ti povídal?“

„Řekl mi, že si...“ Podívala se na mě. Bylo jí čtyřicet, podle vlastních slov byla ještě celkem mladá, ale za takového večera, při bledém světle televize, s černými vlasy staženými dozadu a zelenýma očima plnýma starostí vypadala vyčerpaná a stará. „Řekl mi, že si myslíš, že někoho určitě zabiješ.“ Neměla se na mě dívat. Neuměla se udržet v klidu, když mi něco takového říkala a dívala se mi přitom do očí. Sledoval jsem, jak jí červenají tváře a do očí se jí derou slzy.

„To je zajímavý,“ řekl jsem, „protože já mu nic takového neřekl. Jseš si jistá, že použil přesně tyhle slova?“

„Ale tady nejde o slova. Tohle není legrace, Johne, to je

opravdu vážné. To... Já nevím. Takhle to s námi jednou skončí? Už jsi mi zbyl jenom ty, Johnne.“

„Já mu řekl, že se řídím přísnýma pravidlami, abych zajistil, že neudělám nic špatného. Myslel jsem, že budeš ráda, že to víš, ale ty tady na mě zatím křičíš. Kvůli tomu potřebuju ty terapie.“

„Za co mám být ‚ráda‘? Že aby můj syn nezabíjel lidi, musí žít podle nějakých pravidel? Že mi psycholog řekne, že můj syn je sociopat? Že –“

„On ti řekl, že jsem sociopat?“ To bylo vážně skvělé. Vždycky jsem si to o sobě myslel, ale byl jsem rád, že někdo vyslovil oficiální diagnózu.

„Že máš antisociální poruchu osobnosti,“ odvětila zvýšeným hlasem. „Vyhledala jsem si to. Je to psychóza.“ Odvrátila se ode mě. „Můj syn je psychotik!“

„APO se v první řadě definuje jako nedostatek empatie,“ řekl jsem. Před několika měsíci jsem si to také vyhledal. Empatie lidem umožňuje interpretovat emoce, stejně jako uši umožňují interpretovat zvuk; bez empatie je člověk emocionálně hluchý. „To znamená, že se neumím emočně spojit s jiným lidem. Byl jsem zvědavý, jestli vytáhne tuhle poruchu.“

„A jak to, že to víš? Vždyť ti je patnáct, pro Kristovy rány, vždyť ty bys měl... já nevím, běhat za děvčaty nebo hrát počítačové hry.“

„Ty říkáš sociopatovi, aby běhal za holkama?“

„Já ti říkám, abys nebyl sociopat,“ odpověděla mírným hlasem. „To, že tady pořád chodíš jako mátoha, ještě neznamená, že máš duševní poruchu – ty jsi teenager, ale určitě ne psychopat. Chci říct, že tě ze života nemůže vyřadit něco, co řekne tvůj psycholog. Žiješ ve stejném světě jako my ostatní a musíš se s ním vypořádat stejně jako my.“

Měla pravdu. To, že jsem byl oficiálně sociopat, skýtalo spoustu výhod. Například už žádné otravné skupinové projekty ve škole.